

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

SRDCE ČASU

FRAGMENT

Časodejovia Srdce času

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 2 – Srdce času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

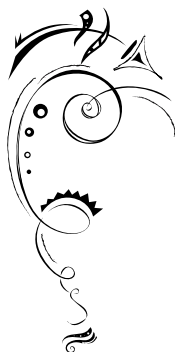

ČASODEJOVIA

SRDCE ČASU

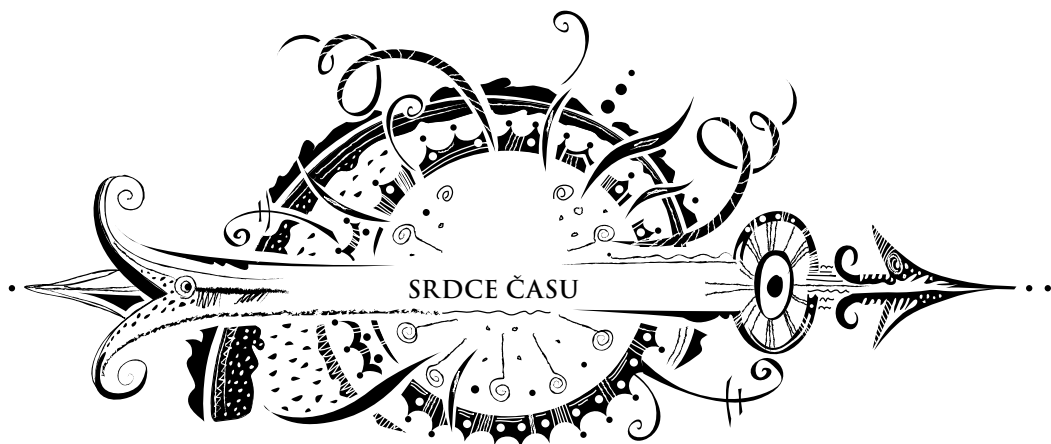
NATALJA ŠČERBA

F RAGMENT

Obsah

	Srdce času	5
1. kapitola	Príchod do tábora	7
2. kapitola	Zasadnutie časodejov	32
3. kapitola	Kľučiari	51
4. kapitola	Zmijulan	79
5. kapitola	Dar	107
6. kapitola	Dávna prísaha	121
7. kapitola	Nový riaditeľ	130
8. kapitola	Tajná besiedka	141
9. kapitola	Prenasledovanie	150
10. kapitola	Návrat	166
11. kapitola	Štafety	175
12. kapitola	V úkryte	197
13. kapitola	Táborák	211
14. kapitola	Skúška kľúčov	228
15. kapitola	Výlet	245
16. kapitola	Zákutie	252
17. kapitola	Búrlivý deň	265
18. kapitola	Černokľúč	275
19. kapitola	Na maródke	294
20. kapitola	Mapa	306
21. kapitola	Feš	316
22. kapitola	Čierna obálka	323
23. kapitola	Noc	329
24. kapitola	Osudná hodina	345
25. kapitola	Zákon	357
26. kapitola	Otec	364

Čas je len štvrtý rozmer, malá bodka na konci hodinovej ručičky dlhej ako okamih, širokej ako samotná existencia a siahajúcej do nekonečnej výšky.

Čas nám odhaľuje oveľa širší pohľad na svet a poskytuje novú úroveň slobody. Čas je fenomén a tajomstvo súčasne, rodí sa z nášho vzťahu k veciam. Je to proces, ktorý môžeme spomaliť, natiahnuť, zastaviť alebo urýchliť.

Hodinár ovláda čas pomocou zvláštneho daru, ktorý sa meria v stupňoch.

Najnižší je tretí stupeň, ktorý umožňuje riadiť čas pomocou obyčajného želania.

Druhý stupeň dovoľuje ovládať čas aj silou vôle.

Prvý stupeň zahŕňa navyše veľkú silu citov, vďaka ktorej hodinár môže želanie a úsilie premeniť na čokoľvek chce.

No len najvyšší stupeň časodejníckeho daru dáva hodinárovi schopnosť predtuchy a správnej voľby z nekonečného množstva pravdepodobností budúcich aj minulých udalostí. Hodinár najvyššieho stupňa disponuje štyrmi úrovňami slobody súčasne: rozumom, intuíciou, citmi a činmi.

Pamätaj si, hodinár: nie je dôležité, na ktorom stupni si začal, dôležité je, kam až dôjdeš. Pretože poznať pravé zákony času

môže len ten, kto má slobodnú vôľu, je odvážny, odhodlaný, vytrvalý a cieľavedomý.

Slovo o čase
veľkého časodeja Eflarusa,
ktorý vytvoril časovú priepasť

Vasilisu prebudil prudký úder do čela. Vyletela zo sedadla a narazila do niečoho tvrdého.

„Dobré ráno!“ ozvalo. „Ty si teda vieš pekne pospať.“

„Koľko je hodín?“ spýtala sa ešte v polospanku.

„Skoro desať.“

Vasilisa si pošúchala boľavé čelo a donútila sa otvoriť oči. Keď sa jej konečne podarilo celkom prebrať, všimla si plavú nakrátko ostrihanú Leškovu hlavu. Chlapec sedel na vedľajšom sedadle a tváril sa vážne, ale jeho bledosivé oči lemované svetlými riasami prezrádzali skrývané pobavenie.

Sedeli v autobuse plnom detí. Motor burácal a autobus nadskakoval na nerovnostiach vozovky. Pri ďalšom prudkom otrase sa Vasilisa chytila za operadlo sedadla pred sebou. Chlapec, ktorý sedel pred ňou, sa nevraživo obzrel.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa, ale to už nepočul, pretože si znovu nasadil slúchadlá a započúval sa do hudby. Vtom jej napadlo: „Ako sme sa tu ocitli?“

Lešek rozhodil rukami, ako mu to len dovoľovala úzka ulička medzi sedadlami, čím naznačil otázku: *A čo ja viem?* Vasilisa si pozorne prezrela jeho tvár. Na ľavom líci mal červenú podliatinu, stopu po Nortovom údere pästou.

„To by aj mňa zaujímalo,“ odvetil a pátravým pohľadom si premeral kamarátku. „Som si však istý, že smerujeme do športového tábora. Pýtal som sa ostatných, kde sme... Smiali sa mi, vraj či som nespadol z neba.“

„Takže to všetko sa naozaj stalo?“ Vasilisa zúfalo bojovala s podvedomou túžbou nechať Eflaru v ríši snov.

„Čo sa stalo, stalo sa.“ Leškove pery sa roztiahli v širokom úsmeve, očividne mu to všetko prichodilo ako ohromná zábava. „No dosiaľ nechápem, čo to vlastne bolo. Možno by si mi to mohla vysvetliť. Máme pred sebou ešte aspoň hodinu cesty.“

Vasilisa si opatrne vyhrnula rukáv a na ľavom zápästí sa jej zablýskal zlatý náramok. Malý čierny ciferník so zlatými číslicami a s drobnými ručičkami vyzeral ako celkom obyčajné hodinky.

„Čo je to?“ Lešek si zvedavo obzeral jej ruku. „Darček od otca?“

„Od matky,“ zamračene odvetila Vasilisa a chlapec zmĺkol.

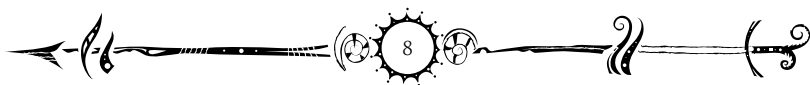
V autobuse bežala televízia, ale nikto sa na ňu nepozeral. Radostný a vzrušený krik detí film celkom prehlušil.

Vasilisa mala pocit, že sa jej vedomie rozdvojilo. Na jednej strane bola škola, gymnastika a dlhoočakávaná cesta do letného tábora, na druhej strane svet časodejov a noví priatelia Nik, Diana a Feš.

„Nevieš, kde sú ostatní?“ znovu sa spýtala. „Myslím tí z Časokruhu.“

Lešek pokrčil plecami. „Nemám potuchy.“

Vasilisa sa rozhladla a pozorne si prezerala neznáme tváre. Deti si vykladali historky z minulého leta a veselo pokrikovali. Skupinka na zadných sedadlách bola zabratá do akejsi kartovej hry a podchvíľou ju nahlas komentovala. Nejaká nakrátko ostrihaná dievčina si čítala, viacerí mali na ušiach slúchadlá, ale len ťažko by bol niekto z nich hodinárom.

„Možno nás vrátili do minulosti,“ nahlas uvažovala Vasilisa.
„Vymenili jednu pravdepodobnosť za inú...“

„Čože?“

„Chystali sme sa predsa do tábora...“ Vasilisa znepokojene vzdychla. „Jednoducho nás vrátili do minulosti, to je všetko! Eflarčania dokážu ovládať čas.“

„Čo je to za nezmysel?“ nedôverčivo sa ohradil Lešek.

„A na Časokruhu sme vôbec neboli... Počkaj, kde je môj kľúč?!“ preľakla sa, ale vzápätí nahmatala Ocelový zúbok vo vrecku džínsov.

MLčala a usilovne premýšľala. Lešek ju nerušil, len ju občas úkosom pozoroval.

„Nerozumiem tomu,“ vzdala to nakoniec.

„Vasilisa...“ potichu zašepkal chlapec a trochu sa k nej naklonil. „Naozaj máš, ehm... krídla?“

„Zrejme áno,“ prikývla. „Moja matka je totiž víla a otec najvyšší mág...“

„Aha,“ odvetil kamarát s vážnou tvárou a pohodlne sa oprel v sedadle. Z jeho výrazu však bolo zrejmé, že vôbec ničomu nerozumie. „Víly naozaj existujú?“ spýtal sa nakoniec.

„Je to tak,“ potvrdila Vasilisa. „Víly, fúrie a celý svet hodinárov, ktorí ovládajú časodejstvo.“

„Čo ovládajú?“

„Hej, Lešek!“ zvolal niekto zo zadných sedadiel. „Poď si s nami zahrať, chýba nám štvrtý hráč.“

Vasilisa sa obzrela. Hlas patril červenovlasému chapcovi v čiernom tričku s lebkou a prekríženými hnátmi.

„O chvíľu!“ odbil ho Lešek. „To je Sergej, patrí k najstarším chlapcom v našom oddiele,“ vysvetlil Vasilise. „Asi ide s nami ako vedúci, pretože onedlho bude mať sedemnásť.“

„Rozpráva sa s dámou,“ zaškeril sa chlapec s tmavšou pletou, ktorý sa trochu podobal na Nika. „Nemá na nás čas...“

„Nemysli si, po príchode do tábora musíš na schôdzky zabudnúť,“ pokračoval Sergej s nezbedným výrazom na tvári. „Tréning a zase len tréning! Máme nabitý program.“

„Aj ja budem mať tréningy!“ rozohnila sa Vasilisa.

„Nevšímaj si ich,“ povedal Lešek a začervenal sa. „Len nás podpichuje...“

„Ja si ich nevšímam.“

„Nejako sa červenáte!“

Chlapci sa zasmiali.

Vasilisa s Leškom si ich prestali všímať a partička si našla štvrtého hráča, chudého svetlovlasého chlapca, takže ich nechali na pokoji a venovali sa kartám.

„Môžeš mi to nejako vysvetliť?“ znovu sa začal vypytovať Lešek. „Napríklad, čo je zač ten Mark?“

Vasilisa sa neponáhľala s odpoveďou. Nevedela, kde má začať, a navyše sa jej vôbec nechcelo znovu prežívať všetky tie minulé udalosti. Ani v spomienkach. No, možno okrem tých niekoľkých príjemných chvíľ. Okrem toho ju mrzelo, že jej noví priatelia zmizli. Čo ak ich už nikdy neuvidí?!

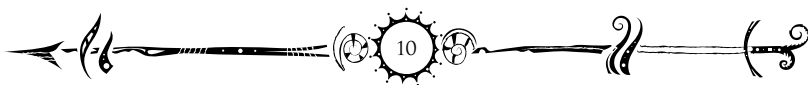
„Mimochodom, dosť som si pre teba vytrpel!“ dotknuto vyhlásil Lešek. „Prepadli ma, zviazali a potom... Prepáč, ale až stretnem tvojho brata, rovno mu jednu vrazím! Biť zviazaného človeka ležiaceho na zemi... úbožiak akýsi!“ Lešek pri tejto spomienke tak silno zaťal päste, až mu zbeleli hánky.

„Zaujímalo by ma, kam sa všetci podeli,“ nahlas rozmýšľala Vasilisa, akoby nepočula chlapcovo bedákanie.

„Žeby boli v iných autobusoch?“ Lešek si vzdychol, trochu sa ho dotklo, že mu kamarátka nevenuje pozornosť. „Za nami ide ešte päť ďalších.“

„Aha...“

„V tomto sú skoro všetci z nášho oddielu. Tvoje gymnastky idú asi niekde vzadu.“

„Prečo ja idem s tebou, a nie s nimi? Žeby poplietli časové vlákna?“

Lešek sa poškrabal na nose a zatváril sa kyslo. Vasilisa sa cítila trápne.

„Tak dobre,“ povedala nakoniec. „Poviem ti to všetko po poriadku, ale neprerušuj ma.“

Chvíľu premýšľala a potom začala rozprávať o veľkej oslave v otcovom dome, na ktorej sa zoznámila s Jelenou Mortinovou a jej obľúbencom Markom. Leška najväčšmi zaujal zázrak s izbou, ktorá sa na oslave z ničoho nič zväčšila. No len čo sa dozvedel, že Mark sa Vasilise vyhrážal a dokonca jej div nezlomil prsty, znovu sa zamračil.

„Ak sa mi dostane do rúk,“ precedil pomedzi zuby, „tak mu ukážem! A tvojmu bratovi tiež!“

„To radšej nerob!“ preľakla sa Vasilisa. „Veď si videl, aký je to darebák. Radšej si s nimi nezačínaj. Za Markom stoja mocní a veľmi nebezpeční časodejovia. Dúfam, že ho to z Časokruhu odviaľalo na opačný koniec sveta, napríklad do Antarktídy.“

„To by bolo najlepšie,“ súhlasil zamračený Lešek. „Hoci bielych medveďov a tučniakov by mi bolo ľúto... Navyše sa ho ani trochu nebojím.“

Tradičná rodinná skúška stupňa časodejníckeho daru na Leška prekvapivo neurobila veľký dojem, zato jej útek z domova vyvolal uňho priam búrlivú reakciu.

„Si skvelá!“ nadšene vykrikol. „Hneď som ti vravel, aby si z toho nemožného domu utiekla. Prepáč, ale tá tvoja rodina... Mimochodom, zatiaľ si mi nič nepovedala o otcovi... Aké bolo vaše prvé stretnutie?“

Lešek sa pozeral tak žiadostivo, že Vasilisa nedokázala jeho pohľad odoláť. Rozprávala pomaly a znovu pritom prežívala nešťastné stretnutie s otcom, zaucho, ktoré jej vylepil, Nortov zlomyseľný pohľad aj uväznenie v studenej kôlni.

„Naničhodník jeden!“ uľavil si kamarát, keď dohovorila. „Roky si na teba nespomenul a odrazu ťa bude biť! To predsa nie je normálne!“

Vasilise nerobila spomienka na nepríjemnú udalosť dobre, a tak radšej zmenila tému a začala rozprávať o tom, ako sa zoznámila s Nikom a Fešom. Naschvál vynechala príhodu s trojzubcami, zato zdĺhavo opisovala, ako sa preplietali chodbami Vzdušného zámku, a farbisto vykresľovala budovu radnice a Lazoru. Dokonca sa odhodlala hovoriť o Fešových čiernych krídlach.

Lešek to prijal pokojne, veď videl Vasilisine krídla.

„Tam majú všetci krídla?“ chcel sa uistiť.

„Nie, len najvyšší hodinári. Vlastne hodinári najvyššieho stupňa alebo tak nejako.“

„Takže si niečo ako vyvolená?“ Lešek podozrievavo prižmúril oči.

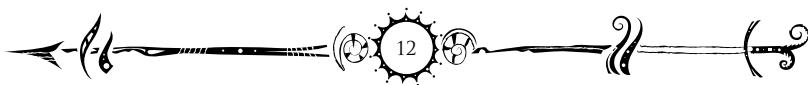
„Ty si vyvolený!“ rozčúlila sa Vasilisa. „Ak si budeš zo mňa uťahovať, nič ti nepoviem.“

„A ako sa mám niečo dozvedieť?“ pokrčil plecami Lešek. „Keby som ťa nevidel na vlastné oči, nikdy by som ti to neveril. Počuj, ukážeš mi niekedy, ako vieš lietať?“

„Ak si spomeniem, ako sa to robí,“ zašomrala si dievčina viac-menej pre seba.

Vasilisa si nechcela priznať, že je celkom hrdá na to, že je z nej hodinárka a má skutočné krídla. A hoci zatiaľ skoro nič nevedela, mala najvyšší stupeň časodejníckeho daru. Samu ju to priviedlo do rozpakov, a tak radšej tieto márnomyseľné myšlienky odohnala. Eflarčania ju navyše neprijali práve s otvorenou náručou a Feš sa jej od začiatku len vysmieval. Bude sa musieť ešte veľa učiť, ak sa chce stať dobrou hodinárkou.

Rázne pokrútila hlavou a začala rozprávať o zákernom podraze Nortona Ohneva na otca Nika Lazareva. Opísala zasadanie

Radosveta, vynesenie rozsudku aj strašný trest. Keď si spomenula, ako Lazarev po časodejníckom zásahu strašne zostarol, celá sa zachvela. Aj Leškovi bolo z jej rozprávania úzko.

„Ten ničomník,“ precedil cez zuby. „Tvoj otec je pekný podliak!“

Vasilisa mlčala. Na srdci ju ťažil kameň. Spomenula si na svoj súboj s Jelenou Mortinovou a na to, ako otec zasiahol.

„Nie!“ povedal vtedy a nedovolil Jelene, aby jej ublížila.

Chcela zahnať čierne myšlienky, a tak radšej začala opisovať prekrásny zámok Černovod týčiaci sa nad morom, Trónnu sálu s nádhernou mozaikou, fontánu s rusalkami a zelenú izbu. Zároveň sa nevyhla líčeniu úteku z otcovho zámku a toho, ako Mariška...

„Čo to znamená, že ho začasovala?“ nechápal Lešek. „Akože ho zabila?!“

„Spočiatku som si to aj ja myslela.“ Vasilisa si pri spomienke na tú hroznú udalosť vzdychla. „No ukázalo sa, že začasovaného človeka možno zachrániť. Nika vyhodili z jeho časového koridoru a zase ho doň vrátili.“ Zarazila sa. Čo to len Jelena hovorila... Už vie! Tých, ktorým v žilách prúdi krv duchov, nemožno zachrániť. Takzvaných poloduchov.

„Podstatné je, že je v poriadku,“ rýchlo dodala. „Jeho otec ho zachránil. A Nik sa potom stal hodinárom, ako si už dávno želal.“

„Takže hodinárom sa môže stať ktokoľvek, ak si to želá?“

„Kdeže, to ani náhodou,“ pokrútila hlavou Vasilisa. „Naopak, vôbec to nie je jednoduché. Lenže počas zasvätenia mi víly ponúkli, že mi splnia akékoľvek želanie, a ja som ich poprosila, aby Nik dostal časodejnícky dar.“

„Ach tak,“ významne prikývol Lešek. A hneď neisto dodal: „A za mňa by si nemohla stratiť slovo?“

„Ty sa fakt chceš stať hodinárom?“ začudovala sa Vasilisa.

„Jasné,“ pritakal Lešek a upadol do ešte väčších rozpakov. „Veď je to také zaujímavé – vedieť lietať a čarovať.“

„Časovať,“ roztržito ho opravila.

Vasilisu kamarátova reakcia prekvapila. Ledva sa dozvedel o časodejníctve, a už by sa chcel stať hodinárom. A ona sa rozhodovala tak dlho... Navyše Lešek nemá tušenie, aká vážna vec to je. Časodejníctvo odhaľuje tajné zákony, dáva moc a prináša mimoriadnu zodpovednosť. Preto určite kazí charakter. Vasilisa si spomenula na Feša a v duchu sa usmiala. Už pri prvom stretnutí ju Nik upozornil, že všetci hodinári sú mierne strelení.

„No dobre, len som žartoval,“ v rozpakoch povedal Lešek, pretože si jej mlčanie vyložil po svojom. „A čo bolo ďalej?“

Dievčina sa nezaoberala detailmi a stručne mu porozprávala o víle Diane, ktorá jej pomohla utiecť z Černovodu, o noci strávenej v lese a o hudobnej a tanečnej súťaži Čarovanie v Čarodole, údolí víl. Hovorila a hovorila a s čoraz väčším nadšením líčila zasvätenie medzi časodejov, rozprávala o tajomných kvetoch života, o víle svetlých činov Celestíne a víle temných myšlienok Mendejre. O svojom prvom lete aj Fešovej ustavičnej nedôvere a nakoniec o tom, ako ju uniesli a Mark od nej vyhrážkami vymámil rubínový kľúč, ktorý jej darovali víly.

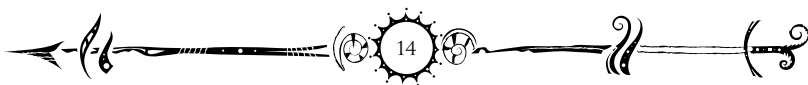
„A ďalej to už poznáš. Zistila som, že mám čierny kľúč, najtajomnejší zo všetkých siedmich kľúčov,“ uzavrela svoju reč.

Lešek chvíľu mlčal a mračil sa.

V autobuse vládlo bujaré veselie. Šofér práve oznámil, že sa blížia k táboru. Mnohé deti prilepili nosy na okienka, ale po oboch stranách cesty sa stále mihali len vysoké borovice, ktoré sa zlievali do jednoliatej steny.

Vasilisa prvá prerušila dlhé mlčanie: „Tak čo si o tom všetkom myslíš?“

„Je to dosť zamotaný príbeh,“ odvetil Lešek a hneď sa spýtal:

„Počuj, a ty tomu Fešovi Dragocijovi veríš? Nemáš pocit, že ti chce ublížiť?“

„Prečo?“ Vasilisa otázka úprimne prekvapila. „Je to celkom fajn chlapec, len je trochu...“

„Zlý, hrubý, podráždený a nafúkaný,“ dokončil za ňu Lešek.

Vasilisa nereagovala. Takýto verný portrét majiteľa strieborného kľúča ju zaskočil.

„Je to Nikov najlepší priateľ a ja mu absolútne dôverujem,“ neoblomne vyhlásila.

Lešek si naschvál nahlas odkašľal. „Ako myslíš.“

Konečne sa pred nimi objavila veľká kovaná brána s drevenou tabuľou a nápisom *Na vršku*.

Vasilisa vystúpila z autobusu medzi poslednými. Rozhliadla sa na všetky strany, ale nevidela ani jednu známu tvár. Dokonca aj Lešek niekam zmizol!

Čo bude robiť? So sebou nemá nič, ani len zubnú kefku!

V predtuche nepríjemného vysvetľovania vedeniu tábora jej prešiel mráz po chrbte, keď vtom dostala nápad. Musí nájsť Oľgu! Oblúbená trénerka jej určite pomôže.

„Vasiliska, pozri sa!“ Vedľa nej sa objavil Lešek.

S úsmevom od ucha k uchu jej podával celkom nový tmavomodrý batoh s bielymi popruhmi a kovovými prackami na vreckách.

„To nie je moje...“ Vasilisa si ľútostivo obzerala pekný značkový batoh.

„Šofér to práve vyložil z batožinového priestoru a spýtal sa, kto je Ohnevová. Povedal som mu, že ti to odovzdám. Pozri, aký mám ja. Je úplne nový, rovno z obchodu... Aha, ešte je na ňom cenovka. A všetky veci vnútri sú moje. No, nie je to zázrak?“

Vasilisa si čupla, pomaly rozviazala šnúrky a otvorila batoh. Vnútri boli dvojce starostlivo poskladané džínsy, niekoľko farebných tričiek, v bočných vreckách našla zubnú kefku s pastou,

bohvieprečo detskú s obrázkom dráčka, ešte zabalené mydlo a tenisky. Celkom naspodku ležal napoly preložený starý batoh, ktorý zvyčajne nosievala na tréningy, a vedľa neho dôverne známy zápisník v ošúchanom obale.

Vasilisa vytreštila oči. Ako sa tam dostal jej starý denník?! Ved' zostal v byte nevlastnej babičky Marty. Pri spomienke na opatrovateľku mala výčitky svedomia. Bola síce výstredná, napríklad aj preto, lebo zhromažďovala okolo seba samé mačky, ale Vasilisu predsa len vychovala a vždy sa k nej správala pekne. Vasilisa si sľúbila, že len čo bude môcť, pôjde Martu navštíviť. Teraz však mala dosť vlastných problémov. Musí zistiť, ako sa s Leškom ocitli v tábore, kto im dal tieto veci a...

„Kde sa tu vzal môj denník?“ zamyslene sa pýtala, keď listovala jeho stránky.

„Ty máš denník?“ začudoval sa Lešek.

„Mala som, keď som bola malá,“ odvetila celá červená v tvári. „Zapisovala som si tam svoje problémy, rozličné trápenia a tak, skrátka denník.“

„To je hlúpe,“ nedôverčivo podotkol kamarát. „Čo keby si to niekto prečítal?“

„Len by skúsil!“ Vasilisa schovala denník späť do batoha. Ľudia si predsa píšu denníky preto, aby si usporiadali myšlienky, vyspovedali sa zo svojich žiaľov a uľavilo sa im.

„Svoje myšlienky by si každý mal nechať pre seba,“ poučil ju chlapec a ukázal si prstom na spánok. „Tam si ich nikto neprečíta.“

„O tom silno pochybujem,“ zahundrala dievčina, ale Lešek ju už nepočul.

Lesom sa rozľahlo volanie, ktoré prehlušilo kričiaci dav detí:

„Pozor, pozor! Všetci vo veku trinásť až šestnásť rokov sa hlásite u mňa. A to rýchlo, inak zostanete bez obeda!“

Hlas patrilo tomu Sergejovi v čiernom tričku s lebkou, ktorý v autobuse volal Leška, aby si s nimi zahral karty. Vedľa neho

stála chudá dievčina s napätým, sústredeným pohľadom. Na pehavom orlom nose jej ako zázrakom držali veľké okrúhle okuliare v masívnom ráme. V rukách držala hrubý zošit, čo vyzeral ako triedna kniha, a zapisovala doň mená detí, ktoré práve prišli. Vedúca svoju funkciu očividne nebrala na ľahkú váhu. Do čela sa jej vryla hlboká vráska a pery mala od vynaloženého úsilia pevne zovreté.

„Čo som hovoril?“ šepol Lešek Vasilise do ucha. „Náš Sergej je vedúci! Musíme sa poponáhľať, lebo nám nezostane miesto a šupnú nás ku krpcom. Najmladšie deti majú prísny režim a najmä kopu zákazov.“

„Akých zákazov?“ nechápala Vasilisa.

Na rozdiel od Leška, ktorý chodieval do tábora skoro každý rok, bola na podobnom mieste prvý raz, preto boli pre ňu všetky písané aj nepísané pravidlá skúsených táborníkov novinkou.

„Nijaký nočný pochod ani spanie pod holým nebom, zákaz kúpania v rieke,“ začal vymenúvať Lešek a medzitým sa predieral davom vrstovníkov, aby sa dostal čo najbližšie k Sergejovi. „Na raňajky krupicová kaša s medom, blé.“ Pri tejto predstave sa dokonca striasol. „A aj na veľkej táborovej hre sa môžu zúčastniť len tí starší z prvého a druhého oddielu. Do tretieho oddielu berú deti od siedmich rokov.“

„Na akej hre?“ Vasilisa kamarátovi sotva stačila.

„Á, Roznev, poď sem!“ Ryšavý vedúci si nakoniec všimol ich snahu predrať sa davom. „A prived' aj tú svoju kamarátku. Rozostúpte sa! Ryšavky prijímame prednostne,“ žmurkol na Vasilisu.

„Koľko máš rokov? Zapíš sa u Rity.“

„O tri týždne bude mať trinásť,“ rýchlo oznámil Lešek.

Vedúca Rita sa na Vasilisu ledva pozrela a vyštekla: „Píšem ťa do tretieho oddielu.“

Vasilisa sa zatvárala skormútene; čoby nie, veď Lešek jej práve živo opísal príšerné vyhliadky tých, čo budú v oddiele s krpcami.

„Mohla by som byť, prosím, v druhom oddiele?“ odhodlala sa požiadať.

„Nie!“

„Hrozne by sme chceli byť spolu! Od detstva sa kamarátíme,“ žobronil Lešek, ale Rita neoblomne pokrútila hlavou.

„Nedá sa.“

Vasilisa bola zúfalá, pred očami jej prebleskli taniere s krupicovou kašou a tlupa kričiacich prvákov nad nimi.

Sergej zachránil situáciu.

„Margarita!“ dobrácky oslovil vedúcu a objal ju okolo pliec.

„Prečo si taká prísna? Od detstva sa kamarátia, ustavične sú spolu, nerozlučná dvojica, dovoľ im, aby boli v jednom oddiele. A ak ti nie sú sympatickí, tak ich zapíš rovno do prvého, k tým najstarším, potom radi utečú do tretieho. No vážne, čo by robili medzi tými krpcami?“

„No dobre, tak teda druhý... nech je to aspoň trochu podľa pravidiel,“ povedala Rita a nevedno prečo očervenela.

Sergejov príjemný hlas mal na dievčinu priam magický účinok.

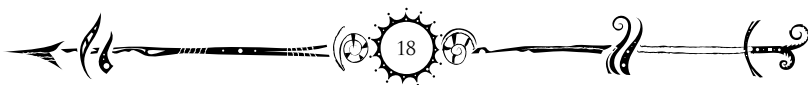
Vasilisa s Leškom dostali potvrdenie o registrácii s pečiatkou a vydali sa za ostatnými širokou alejou vedúcou okolo radu chatiek so sedlovými strechami. V hlavnej budove vystáli dlhý rad a výmenou za formuláre dostali od správkyne kľúče od chatiek číslo trinásť a dvadsaťjeden.

„Paráda!“ spokojne sa ozval Lešek. „Budeme skoro susedia, naše chatky sú hneď oproti sebe.“

„A koľko ľudí býva v jednej chatke?“ Vasilisa si zvedavo obzerala najbližšiu sedlovú strechu.

„Štyria alebo piati,“ odvetil kamarát a náhlivo dodal: „Tak ja idem, o chvíľu sa po teba zastavím. Alebo sa zastav ty, ak budeš hotová skôr... A potom pôjdeme na obed. Neviem ako ty, ale ja by som zjedol tuším aj koňa s kopytami.“

Dvere do chatky číslo trinásť boli pootvorené. Znútra sa

ozývali veselé dievčenské hlasy. Vasilisa vybehla po nízkom vŕzgajúcom schodisku na verandu a energicky vkročila dovnútra na hrubý koberec.

Aké bolo jej prekvapenie, keď zbadala svoje spolubývajúce! Na posteliach hneď pri dverách sedeli oproti sebe Dáša a Máša z jej gymnastického družstva. Obe vypleštili svoje bledomodré oči a s úžasom na ňu hľadeli. Vasilisu zakaždým prekvapilo, aké sú si podobné. Dáša s Mášou neboli sestry, ale vyzerali, akoby boli dvojčatá. Dokonca sa aj rovnako tvárili.

„Ahoj,“ pozdravila ich smelo.

„Nazdar...“

Vasilisa nevedela, ako sa má v ich prítomnosti správať, pretože obe patrili k Inginyým kamarátkam.

Dievčatá si však vymenili letmé pohľady a samy sa pustili do rozhovoru. Informovali ju, že trénerka Oľga nemohla prísť pre nejaké zdravotné problémy. Už sa azda cíti dobre, ale lekári jej odchod do tábora neodporúčali, aby sa vraj *nenerváčila s tými deckami*.

Vasilise z tej nepríjemnej predstavy zovrelo srdce. Prísna, ale dobrá trénerka bola jediný dospelý človek, ktorý ju spájal s minulosťou. S Ostalou. A odrazu...

„Často sa na teba pýtala,“ dôverne jej oznámila Dáša a Máša hneď dodala:

„Oľga sa bála, či pôjdeš do tábora, keď si nechodila na tréningy. A vôbec, kde si vlastne celý ten čas bola?“

„Odišla som k moru,“ tresla Vasilisa prvé, čo jej napadlo. Okrem toho to bola čiastočne aj pravda.

„Aha.“ Podľa všetkého táto odpoveď dievčatá neuspokojila, ale viac sa nevypytovali.

Vasilisa sa s nimi ešte chvíľu rozprávala o tréningoch a Oľginej záhadnej chorobe. Veď nikdy nemala ani len chrípku! Potom si vybrala posteľ hneď pri okne, rýchlo si vyložila veci zo svojho

tajomného batoha do nízkej skrinky a prezliekla sa do trička a športových šortiek. Výber oblečenia bol skvelý aj tenisky jej padli ako uliate. Dokonca si v nich niekoľko ráz poskočila. Super!

Z malého okna chatky bolo vidieť rovno na vysoký plot z dosák, ktorý zakrýval výhľad na hustý les. Vasilisa voľným okom odhadla, že by ho určite dokázala preliezť. V noci by sa síce bála ísť do lesa, ale skoro ráno by mohla skúsiť dostať sa z tábora a pre všetky prípady sa rozhliaďnúť, kadiaľ by sa dalo utiecť.

Zatiaľ čo takto uvažovala, rozčesala si vlasy a zapla si ich do hrubého chvosta, ako to robievala vždy na tréningu. Spokojne sa obzrela v malom štvorcovom zrkadle, ktoré viselo nad skrinkou.

„A kto spí tu?“ kývla hlavou na susednú posteľ, kde ležala jasnočervená športová kabelka a veľká papierová nákupná taška s logom značkového obchodu s oblečením.

Dáša s Mášou si vymenili zvláštne pohľady, ale nestihli odpovedať. Ozvalo sa známe zapískanie. Lešek ju už volal von.

Vasilisa sa rozhodla, že sa nebude zdržiavať ďalšími rečami, a vyrazila za kamarátom. Vo dverách sa stretla s Ingou, ktorá za sebou ťahala kufor na kolieskach. Dlhonohá dievčina tak prenikavo zahvízdala, až z toho všetky skoro ohluchli. Vasilisa si automaticky zapchala uši. Hvízdanie sa čoskoro zmenilo na ťahavé: „Nieeee!“

„Prečo ty?!“ vyslovili obe súčasne, ibaže Inga zlostne a Vasilisa odovzdane. Máša s Dášou zvedavo vyzerali spoza dverí a čakali, ako sa situácia vyvinie.

„Ryšaňa nakoniec dorazila?“ Inga prižmúrila bledomodré oči, takže vyzerali ako dve ľadové štrbinky.

„Ako vidíš,“ pokrčila Vasilisa plecami, keď sa spamätala. „S dovolením!“

Inga jej napočudovanie okamžite ustúpila.

„Pôjdem za vedúcou!“ skríkla za Vasilisou. „Požiadam ju, aby ťa niekam presťahovala, pokojne aj do telocvične.“

